З обридженьем по нім мій погляд блудит в круг:
Я рад, що стьато в пень діброву старосвіцьку,
Де в спражні дни було так холодно, спокійно;
Я рад, що стадо онь худе повзе повільно
Над висхлов річкоју, — що засіви згоріли, —
Що хильатьса на бік пусті, понурі стіни
Двірські, де бреньк чарок і голоси пісень
З глухими стонами мішалиса день в день
Где мин тот оден, що всіх давив собою
[illegible]
Ніс в роскоши, робив що хтів, у всім мав волю!
Где мин тот оден, що всіх собов давив,
Свобідно віддихав, і повертав і жив...

Н. А. Некрасов.

Вечір! Вечір! Сонце сіло, —
Оно в касарни гет стемніло, —
Чорна пітьма наляґаје,
Крик і гамір утихаје.
Польагали; спјат рекрути,
Тілько ја не можу вснути.
В тілі мніче тремтит утома, —
Гадка... гадка гостит дома,
Там де братьа рідні, милі
Так само толочатьса в тій хвилі
[illegible]
Над роботоју тьажкоју,
І не знарут спокоју!

Сумно, важко... Спјат рекрути,
Тілько рівний віддих чути,
Та часом хтось зојкне тихо, —
Певно в сні мужа трусе лихо!...

В тім в куті десь під стіноју
Голос чути там за мноју;
[illegible]
Тихиј-тихиј, мов мовчатиј,
А несміливиј, мов прибитиј
А жалібниј, мов в тривозі,
Чистиј, мов дитинні сльози.

Горе сіромі, не јість і не сіје,
Серце збоділе червак јому ссе,
Руки, що борозди ті виводили
Вєскли, јак віти, повисли без сили,
Очи померкли і голос пропав,
Що сумовитују пісньу співав.

Јак на чаіги налітли рудоју
Змов у задумі орач бороздоју.